

ikke farbar, Løbet er sandet til, og det vilde være meget uforstandigt, forekommer det mig, at styre ind i det saaledes tilsandede Løb.

Jeg skal derefter gaa over til at beskæftige mig lidt med den Side af Told-sagen, som har vakt det største Røre indenfor den Befolkingskreds, hvori jeg er hjemmehørende, nemlig Sukkerbeskatnings-spørgsmaalet. Jeg maa paa Forhaand være mig bevidst, at naar jeg, lollandsk Jordbruger, som jeg er, giver mig i Lag med dette Spørgsmaal, ville mine Udtalelser straks møde den kritiske Indvending, at min egen Sukkerroedyrkerinteresse skulde forhindre mig fra i denne Sag at anlægge en tilstrækkelig objektiv Synsvinkel. Jeg erkender imidlertid ikke Berettigelsen af en saadan Indvending, thi den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa, og ingen kan være nærmere til i denne Sag at tale med end den erfarne Sukkerroedyrker. Men for øvrigt trykker Skoen ikke mig personligt i denne Sag. Naar jeg i næste Maaned bryder op fra det Landbrug, der hidtil har været min Hovedbedrift, vil jeg fremtidig være Bruger af 900 Tdr. Land lollandsk Jord; for dette Areal's Vedkommende er jeg ved en Kontrakt, der endnu gælder i 12 Aar, engageret til Nykøbing-fabrikken med Dyrkning af 18 Tdr. Land Sukkerroer; 18 Tdr., det vil sige 2 pCt. eller $\frac{1}{50}$ af mit hele Areal, altsaa et Areal, hvis Udbytte er uden nævneværdig Indflydelse paa mit Landbrug. Jeg har imidlertid hidtil været Sukkerroedyrker i større Stil; jeg har i den Hovedbedrift, jeg staar i Færd med at forlade, været engageret med et større Areal ved en 15-aarig Kontrakt, hvoraf der endnu var 12 Aar tilbage; i Fjor dyrkede jeg saaledes 70 Tdr. Land med Sukkerroer i paagældende Bedrift, men den tilfældige Omstændighed, at jeg flytter fra den, har annulleret Kontrakten. Jeg har i alt væsentligt faaet Skoen af, den trykker mig ikke mere, men derfor kan jeg godt ømmes ved Tanken om den forsnævrede Læst, hvorover man ved dette Lovforslag tilsigter, at Sukkerroedyrkerens Fodtøj skal tilskæres. — Sideordnet med, at jeg altsaa med Tilfredshed kan henpege paa, at jeg ikke er stærkt engageret som Sukkerroedyrker, er det mig en Glæde at kunne konstatere, at jeg heller ikke er knyttet til denne Kultur ved de Udlæg til Markspor, Transportmateriale og til Arbejderboliger, der for mange Sukkerroedyrkere betyde store Udlæg, Udlæg af saa store Dimensioner, at de end yderligere forøge den Bekymring, hvormed de se hen

til den Eventualitet, at Sukkerroedyrkingen i Fremtiden skulde blive umuliggjort. Motivet til den foreliggende Reform i Sukkerbeskatningen maa jo søges i Paastanden om, at danske Sukkerforbrugere under den nugældende Ordning skatte 3—4 Mill. Kr. til Sukkerfabrikkerne og til de danske Sukkerroedyrkere. Hvis denne Paastand var rigtig, hvis altsaa Virkeligheden her svarede til Beregningen paa Papiret, skal det indrømmes, at saa maatte der tilfalde navnlig de danske Sukkerfabrikker enorme Beløb, ja, saa enorme Beløb, at deres Regnskaber, hvor flotte og tiltalende de end tage sig ud, snarere end, som det nu almindelig hævdes, at staa som et Vidnesbyrd om Føretagsomhed, Snille og Dygtighed, maatte siges at vidne om Vanrøgt og om en Mangel paa Evne til at udnytte en ved Toldlovgivningen skabt enestaaende gunstig Position. Jeg tror nu imidlertid, at de Lovord, der lyde over de danske Sukkerfabrikkers Ledelse, ere vel fortjente. Jeg tror nemlig, at Beskyttelsen ikke udnyttes og ikke har kunnet udnyttes tilnærmelsesvis i det Omfang, som man antager, og jeg tror derfor, at en stor Del af de Indtægter, der figurere paa Sukkerfabrikkerens Regnskab, snarere maa opfattes som Udbytte af omsigtsfulde Handelsspekulationer og Handelsdispositioner end af Toldbeskyttelsen. Men lad nu ogsaa være, at en Toldreform, der tilsigter at lette Befolkningens almindelige Forbrugsartikler for en Del af den paa dem hvilende Told, maatte tage Sukkeret med. Dertil er jo ikke noget at sige, det faar man at forsone sig med. Men den Form, hvorunder man her vil gennemføre Reformen, maa siges at være valgt saaledes, at der slaas uforholdsmæssigt stærkt til de danske Sukkerfabrikker, samtidig med, at Slaget føres paa en Maade, der prisgiver danske Sukkerroedyrkeres Interesser. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) henpegede i sin Tale forleden paa den Kendsgerning, at Sukkerfabrikkerens Aktier noteres til hundrede og nogle og halvfjerds, og det ærede Medlem vilde dermed have tilkendegivet, at Kursnoteringen ikke vidner om, at man i Børskredse nærer nogen Frygt for Sukkerfabrikkerens fremtidige Skæbne, og at altsaa det her foreliggende Reformforslag ikke kan antages at ville afficere dem. Lad os imidlertid se et Øjeblik paa, om det virkelig ogsaa forholder sig rigtigt. Ved anden Behandling af Sukkerbeskatningsspørgsmaalet nede i Folketinget henpegede den ærede Folke-